

лия свѣтъ, но което пристигаше твърде късно въ България, поради наводненитѣ рѣки отъ последнитѣ обилни дъждове.

Донесоха свѣщници, почерпиха съ вино. Борилъ повика гончията близо до себе си, край огъня, и му даде знакъ да почне.

— Това станало на 21 юлий въ Бамбергъ, гдето императоръ Филипъ отишелъ за сватба на една своя унука съ Меранския херцогъ. Освенъ това, тамъ той щѣлъ да събере и голѣма часть отъ войскитѣ си, за да потегли въ деня на свети Иоханъ къмъ Брауншвайгъ.

— Сигурно е искалъ да води нова брань съ съперника си — другия алемански императоръ . . . — забеляза великиятъ логотетъ Николица.

— Може би — каза Борилъ, — но едва ли би могълъ да се нарече Брауншвайгскиятъ херцогъ алемански императоръ. Почти всички вече бѣха признали Филипъ за единственъ господарь на германската корона. Продължавай . . .

— Нѣколко дни следъ сватбата, последната сѣбота преди тѣхния Ивановденъ, Филипъ пладнувалъ въ двореца на епископа, въ разговоръ съ своя канцлеръ Конрадъ и своя великъ майордомъ Валдбургъ, когато му известили, че графъ Отонъ Вителсбахски желае да му говори нѣщо насаме.

— Графъ Вителсбахски не бѣше ли отъ привърженицитѣ на Филипа? — се удиви деспотъ Богданъ.

— Да, но тѣ си имали частни домашни неприятности — каза гончията. — Ето коя била причината за убийството. Императоръ Филипъ обещалъ на графъ Отонъ една отъ дъщеритѣ си за жена. Следъ това, като научилъ за буйния и необузданъ нравъ на графа, отказалъ годежа. Отонъ преглътналъ съ мъжа това оскърбление. Ала наскоро той се пленилъ въ дъщерята на Полския херцогъ. За да бжде увѣренъ, че ще получи ржката на хубавата мома, той помолилъ императоръ Филипъ да подпечата съ своя златенъ печатъ писмото до Полския графъ. Добре, ама момата била